PROPAST ČASU II

ROMAN BUREŠ

CÍSAŘOVNA

ROMAN BUREŠ

CÍSAŘOVNA

PROPAST ČASU II

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Roman Bureš, 2025
Cover Illustration © Ondřej Hrdina, 2025
Cover Art © Lukáš Tuma, 2025
Czech Edition © Nakladatelství Epocha, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0236-4 (print)

ISBN 978-80-278-1555-5 (ePub)
ISBN 978-80-278-1556-2 (mobi)
ISBN 978-80-278-1557-9 (pdf)

Drahá čtenářko, vážený čtenáři,

tak jsme se sešli u druhého dílu a já ti za to děkuji.

Přepsaná *Císařovna* se od té původní vzdaluje víc než remake *Propasti* času od své původní předlohy, jelikož u *Císařovny* toho bylo potřeba víc napravovat – jak z ohledu logiky a kontinuity příběhu, tak v případě vyložených chyb, které se do textu vloudily.

Císařovnu považuji za zlomovou knihu. Než jsem ji napsal, myslel jsem, že v rámci čtivosti je třeba udržovat neustálou akci, házet postavy z jedné bitky do druhé a neustále jim usilovat o život. Původní *Císařovna* byla určitě moje nejakčnější kniha.

Tenkrát jsem byl sám se sebou spokojený, ale jakmile jsem se pustil do třetího dílu, uvědomil jsem si, že její akčnost už nepřekonám. Také mi došlo, že neustálá akce je vlastně nudná a že psát čtivě lze, aniž by pořád něco vybuchovalo, někdo střílel, krvácel a pokoušel se přežít.

Neboj se, i v nové *Císařovně* se dočkáš bitev a akce, ale tentokrát jsem chtěl knihu postavit na pevnějším základu, než je hromada vystřílených nábojnic.

A ještě jednu poznámku si neodpustím: Děj knihy nikdy dopředu neplánuji, nikdy nevím, co se v ní bude dít a jak dopadne, prostě se jen nechávám vést příběhem. A totéž platí i pro vztah Toni a Sereny. Nebylo na tom nic prvoplánového, prostě to tak nějak vyplynulo.

A napsal jsem to už v roce 2015 – dlouho předtím, než začala být woke témata tak populární a prosazovaná.

Už tě nebudu zdržovat, užij si budování nové říše římské.

Roman Bureš

Bezpráví se často také dopouští ten, kdo něco nedělá, nikoli jen ten, kdo něco dělá.
Marcus Aurelius

Bohové přejí odvážným.
Ovidius

UDÁLOSTI POSLEDNÍCH ČTYŘ MĚSÍCŮ

K Propadu času došlo 15. července 2013 ve tři hodiny ráno středoevropského času. Lidské dějiny se roztříštily a střípky civilizací od pravěku až po vzdálenou budoucnost se znovu složily do chaotické koláže.

Do přímého kontaktu se tak dostaly kultury, které předtím oddělovaly stovky, nebo i tisíce let.

Studentka archeologie Toňa to zjistila na chalupě v jižních Čechách.

Velitel římských legií Lucius Baro na to přišel o pár desítek kilometrů jižněji.

Oběma nezbylo než nový svět prozkoumat, což je nakonec dovedlo ke stejnému cíli – Českým Budějovicím 16. století.

Velitel SS z roku 1944 Kurtz se rozhodl, že svět poskládaný jako puzzle šílených bohů ovládne. Obsadil Toskánsko 18. století a postupoval na sever, kde narazil na hranice starověké římské říše.

Opačným směrem od Dunaje postupovaly římské legie a s nimi Toňa, která si díky znalostem budoucích věků získala respekt prostých legionářů. A také se sblížila s Luciem.

Docela jiný vztah prožívali Neffi a Serena. Něžnosti v něm nahradilo násilí, i když to by si Číňan pocházející z 28. století nikdy nepřiznal. Naopak operátorka bitevního robota vnímala svůj úděl jako trest za hříchy, kterých se ve službách žoldnéřské armády 23. století dopustila.

Osudy všech se neodvratně střetly u římského města Patavia.

Uprchlou tonoucí Serenu zachránila z řeky Toňa, Kurtz se rozhodl napadnout tábor Luciových legií a Neffi, který přišel o ochranu pravěkého kmene, našel nového zastánce v osobě Kurtze.

V bitvě o Patavii zemřel Lucius.

Kurtz požadoval kapitulaci města i celé říše, ale vrátila se Serena a v těle svého válečného stroje Němce rozdrtila.

Ušetřila pouze Neffiho. Původně proto, že si chtěla jeho smrt vychutnat. Ukázalo se však, že Neffi má na bioimplantátu uložené doslova celé vědění lidstva a pro nový svět, hladový po informacích, by se mohl stát užitečnou dojnou krávou.

Vykastrovaný Neffi (ano, Serena ho musela alespoň nějak potrestat) navíc přišel s teorií, proč menší či větší enklávy civilizací oddělují obrovská území pravěku: 99 % lidských dějin zabírá prehistorie, proto totéž období zabírá stejně velký díl plochy nového světa.

Neffi totiž o časotřesení leccos ví – jeho civilizace ho způsobila.

Po událostech posledního čtvrt roku se legionáři utvrdili v přesvědčení, že robot je mytickým Titánem, jemuž poroučí Toňa coby vtělená bohyně Minerva. A bez váhání ji prosadili do čela armády.

Legie nakonec dorazily k sedmi pahorkům. Z Říma však zbývala jen polovina, a dokonce to ani nebyl jejich Řím, ale torzo města z roku 591 – už sto let opuštěné, zdevastované a téměř dokonale vylidněné.

Ale pořád to byl Řím! Věčné město, které se i v tomto novém neuspořádaném světě stane srdcem Impéria!

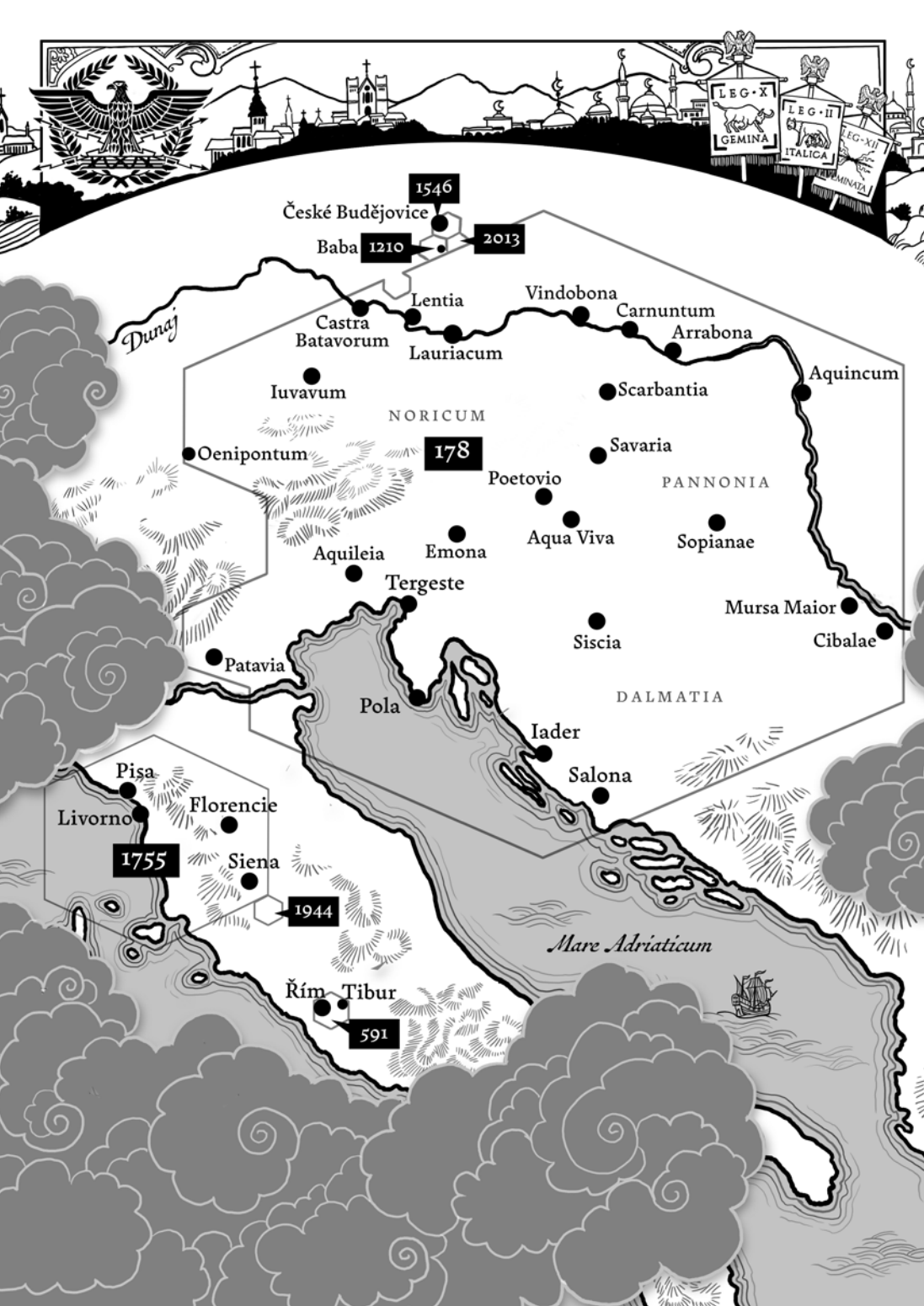
LEG·X
GEMINA
LEG·II
ITALICA
LEG·XII
FULMINATA
1546
České Budějovice
Baba
1210
2013
Dunaj
Castra
Batavorum
Lentia
Lauriacum
Vindobona
Carnuntum
Arrabona
Aquincum
Iuvavum
Scarbantia
NORICUM
178
Oenipontum
Savaria
Poetovio
PANNONIA
Aquileia
Emona
Aqua Viva
Sopianae
Tergeste
Mursa Maior
Siscia
Cibalae
Patavia
Pola
DALMATIA
Iader
Salona
Pisa
Livorno
Florencie
1755
Siena
1944
Mare Adriaticum
Řím
Tibur
591

1

VIKTOR

Černý tvor lomcoval mřížemi.

Pevně je svíral a zabíral ze všech sil. Cloumal jimi se strojovou frekvencí, rychlostí a silou, jakou by to žádná lidská bytost nedokázala.

Bez přestávky to dělal téměř pět měsíců.

Pět měsíců!

Zvedl hlavu. Titanové mříže se viklaly v betonovém ukotvení a z vykotlaných děr se snášel šedý prach, který se usazoval na jeho předloktích.

Prohlížel si paže. Znal dokonale každé svalové vlákno. Mohutná předloktí pracovala jako pumpy a obrovité bicepsy se při každém přitažení mříží vyboulily. Jiný výhled vlastně ani neměl – mohl si prohlížet buď vlastní ruce, nebo šedivou zeď za mřížemi.

Pět měsíců. Přesněji řečeno sto padesát dní, devět hodin a jedenáct minut. Nijak to nepočítal, prostě to věděl. Přesný odhad času a vzdálenosti, stejně jako noční vidění nebo nadlidské reflexy, to vše bylo nyní jeho součástí. Během transformace vzrostl i jeho intelekt, z hlavy dokázal udělat výpočty, které by mu ve škole připadaly jako mimozemský jazyk, měl fotografickou paměť a dalo se říct, že nyní byl celkově tak nějak chytřejší.

Jeho celou rezonovaly vibrace kovu.

Copak se asi odehrálo na povrchu? Oblehl někdo pevnost? Ale v tom případě by ho měli povolat do zbraně! K tomu byl přece stvořen!

Mříže nečekaně povolily a černý tvor udělal úkrok vzad, v každé ruce držel tyč. Na zem spadlo v oblaku prachu několik kusů vylomeného betonu.

Trvalo to sto padesát dní, devět hodin a dvacet tři minut. Tvor poprvé po dlouhých měsících spustil ruce a rozevřel pěsti. Na betonové podlaze zařinčel kov. Mozek podvědomě očekával bolest – celoživotní zkušenosti mu říkaly, že by měla přijít –, namožené svaly, křeče v prstech… Jenže tyhle svaly nebolely. Zvedl ruku a opět zaťal mohutnou pěst, biceps tvořený černočernými svalovými vlákny se nafoukl jako balon.

Tvor by se usmál, kdyby měl čím. Zhodnotil své dílo – dvě tyče byly vyrvané a v betonu po nich zůstaly rozdrolené krátery. Konečně zjistí, proč ho tu nechali, proč nikdo nepřišel, aby ho pustil nebo zabil.

Protáhl se na chodbu. Ještě nikdy ji neviděl, probudili ho v cele, kterou téměř rok neopustil. Vládlo naprosté ticho. Světla slabě svítila v nouzovém režimu, chodbu uzavíraly dveře z matného skla. Prohlížel si v nich odraz vlastní svalnaté siluety.

Pomalu k nim došel, nemohl ze sebe spustit zrak. Profesor mu pohled do zrcadla odpíral, prý na něj nebyl připraven. Černý tvor se zastavil pár centimetrů od skla. Zíral na svůj lesklý, temný obličej, který nebyl schopen mimiky. Pohled mu vracely jako uhel černé oči bez duhovky a bez bělma. Vypadal jako socha z olova.

Rozmáchl se a udeřil do bezpečnostního skla. Mohl by zkusit kliku, ale proč by to dělal? Sklo prasklo. Do dalšího úderu vložil veškerou zuřivost, která se v něm nahromadila. Skleněná tříšť se odrazila od jeho

mocného hrudníku a popraskaná skleněná výplň se propadla na druhou stranu.

V chodbě za dveřmi se nacházela cela podobná té jeho. Nad mřížemi bylo napsané číslo 2. Na podlaze leželo tváří k zemi černé svalnaté tělo, záda a stehna pokrytá prachem.

I tuto chodbu uzavíraly dveře z bezpečnostního skla. Opět k nim došel a pokochal se pohledem na vlastní muskulaturu.

„Jmenuji se Viktor."

Promluvil poprvé po pěti měsících, jeho hlas měl příjemný hluboký tón. Nepohyboval při tom ústy, profesor nikomu z nich nedal mimické svaly. Omlouval to nedostatkem času. Černí tvorové ostatně nebyli stvořeni proto, aby se usmívali nebo někomu posílali polibky, jejich jediným životním údělem byla ochrana státu. A nezbytné zabíjení, které je s tím spojeno.

Viktor tentokrát uchopil kliku a kultivovaně si otevřel.

Další chodba a cela s číslem 1. I tady byl jeden z jeho bratrů. Dřepěl v podřepu, zády opřený o protější stěnu, ruce volně položené v klíně. Týlem se opíral o beton a civěl před sebe. Nedalo se poznat, zda je mrtvý, nebo si návštěvníka prohlíží. I jeho pokrýval prach.

Najednou se vymrštil, rozběhl a plnou silou narazil do mříží. Černé oči se upřely na Viktora. Obličej – černý jako zbytek těla – měl jen hrubě nastíněné rysy. Vypadal jako dílo nějakého minimalistického sochaře.

„Kdo jsi?" zeptal se Viktor. Mluvení bylo tak snadné, stačilo myšlenku *nahlas* zformulovat.

Po několika vteřinách se mu dostalo odpovědi: „Major Urban Slavovski."

„Co s tebou, majore Slavovski?“ položil Viktor řečnickou otázku.

„Major Urban Slavovski.“

„To už jsi říkal.“

„Major Urban Slavovski,“ zopakoval jeho černý bratr a udeřil čelem o mříž. Viktor pocítil, jak náraz rezonoval podlahou, člověka by taková rána zabila. Černý tvor znovu zopakoval svoje jméno a každé slovo doprovodil úderem čela do mříží: „Major! Urban! Slavovski!“

„Zdá se, že ses pomátl, majore,“ sdělil mu Viktor. Mluvil jen proto, že se mu líbil zvuk vlastního hlasu. „Asi tě nechám tvému osudu.“

„Urban!“ Tvor znovu udeřil do mříží. „Slavovski!“

Majorova mysl zřejmě transformaci neunesla. Nebo se zbláznila během měsíců nečinnosti.

Viktor se otočil a vydal se k východu. Z cely se dál opakovalo jméno doprovázené nárazy do mříží.

Tímhle způsobem se odtud bude probíjet sto let, pravděpodobněji to však jeho mysl vzdá mnohem dřív a major skončí jako chudák v cele číslo dvě.

Viktor vyleze na povrch a konečně zjistí, co se stalo se světem. Bylo jedno, na jaké nepřátele narazí, zabije je všechny. Jak říkal profesor: kromě jaderného výbuchu není na tomhle světě nic, co by ho dokázalo zastavit.

Černý tvor vyšel vstříc nesmrtelnosti.

2
TOŇA

Řím se probouzel s východem slunce. Spolu se světlající oblohou se z ulic začínalo ozývat bušení kladiv, rány seker a vrzání pil. Do toho pokřikování dělníků, hýkání oslů a rachot povozů. Věčné město vstávalo z popela. Kdysi nádherné stavby se vyklízely a opravovaly, dlážděné ulice se čistily od staletého nánosu, zvedaly se sloupy, které povalili nájezdníci ve snaze dostat se ke kovu na jejich vrcholech. Římané z roku 178 už dva měsíce vraceli život do Říma roku 591.

Po svých budoucích potomcích zdědili západní polovinu města – všech sedm pahorků, které byly kvůli morovým epidemiím a důkladné genocidě při posledním plenění celé dekády opuštěné. Cirkus Maximus se zarostlou závodní dráhou. Flaviův amfiteátr, vedle kterého stojí kolosální bronzová socha, podle níž se nakonec vžije název Koloseum. Obří komplexy veřejných lázní, které obývaly žáby a vodní ptactvo. A také císařské paláce, které během staletí vyrostly na Palatinu, aby je následující věky proměnily v jeskyně zarostlé plevelem, s propadlými podlahami a zhroucenými stropy.

V jednom z nich se ubytovala Toňa.

Probudil ji sen. Ještě před chvílí by ho dokázala odvyprávět, ale teď si z něj pamatovala jen to, že v něm figurovala asi desetiletá holčička.

Sáhla vedle sebe. Pravá polovina postele byla prázdná, pod přikrývkou však nahmatala ještě teplé místečko.

Posadila se a chodidla položila na hřejivou mozaiku. Její služebné již s předstihem podpálily ohně, které ohřívají vnější stěny a prostor pod podlahou, další již nepochybně připravují snídani. Všechny se do otroctví narodily a prošly pečlivou (a nepochybně tvrdou) výchovou pro službu v patricijských domech. Koupil je její majordomus Falco. Toňa jim okamžitě udělila svobodu a začala vyplácet plat. Falco podotkl, že je to neetické, ale bývalý Luciův otrok byl vždycky trochu snob.

Vstala a oblékla si župan. Řemeslníci zatím zrekonstruovali jen pár pokojů s koupelnou, za vyštukovanými zdmi zdobenými malbou pak pokračovali ve vyklízení a renovacích. Brzy bude zpřístupněné další patro a zrenovovaná reprezentativní aula.

Jakmile Falco zjistí, že je vzhůru, dá řemeslníkům signál a palác opět začne vibrovat a dunět zednickými pracemi.

Odsunula na kolejnici osazenou vyřezávanou zástěnu. Byl prosinec, ale stále vládlo příjemné klima. Toňa se obávala, že Propad času kromě rozervání lidských dějin pocuchal také počasí.

Na terase uprostřed zahrady klečela Serena. Byla bosa, na sobě jen lehkou tuniku bez rukávů, držela hrst hlíny, zhluboka dýchala a se zavřenýma očima projevovala vděčnost Velké Matce.

Toňa čekala. Jí coby ateistce připadala všechna náboženství stejně směšná. Což byl paradox, vzhledem k tomu, že se honosila titulem *Pontifex Maximus*, nejvyšší kněz. K tomu se ještě mohla chlubit tituly *Augusta* a *Patrona Patriae* – Vznešená a Ochránkyně státu. Když odmítla nejvyšší tituly *Imperator* a *Caesar*,

musela vzít alespoň tyto náhražky, aby vojáky neurazila a současně měla jakýs takýs oficiální status.

Přitáhla si k tělu župan a přešla rozlehlou terasu až k jejímu zábradlí. Jedním z důvodů, proč si ze všech zanedbaných paláců na Palatinu vybrala ten Tiberiův, byla dvoustupňová terasa – rozlehlá horní, kam se vešla i zahrada, a menší spodní, která ji kopírovala.

Starý Tiberiův palác byl na Palatinu nejvyšší a byla odsud vidět značná část Města – od amfiteátru na východě přes Forum Romanum a Kapitol s ohromným Jupiterovým chrámem, který čněl nad celý Řím, až po řeku s Tiberským ostrovem. Nabízel se pohled na moře zchátralých budov pokrytých bujnou vegetací a klikatící se ulice zanesené staletými usazeninami.

Palác sice patřil mezi nejstarší, ale paradoxně nejzachovalejší, protože ho ještě před padesáti lety využíval papež. Pak v roce 546 dobyli Řím Ostrogóti, a co z populace přežilo, to deportovali. Město se znovu zalidňovalo jen pomalu. V roce 591, kdy došlo k Propadu času, se veškerá dvacetitisícová populace soustředila na Martově poli – ploché nížině v ohybu Tibery, zatímco sedm pahorků s antickou zástavbou bylo ponecháno svému osudu. V okamžiku Propadu polovina Říma včetně Martova pole zmizela do jiné alternativy a tady ji nahradila pravěká divočina.

Serena natáhla ruku a vysypala hlínu, naposledy zhluboka vydechla a otevřela oči. Usmála se na Toňu a ona jí úsměv vrátila. O deset let starší žena s postavou vrcholové sportovkyně došla k Toně a políbila ji.

„Dáme si snídani?“ zeptala se.

„Nemám hlad.“

„Já jo, jako římská vlčice. Zase jsi ve stresu?“

„Trošku. Dneska zahajuju Saturnálie, vzpomínáš? A navíc jmenuju nové senátory.“

„Tak o tohle jde? Superbus nebo jak se jmenuje…“

„Severus.“

„Je to obyčejný senátor,“ chlácholila ji Serena. „Jeden ze tří stovek.“

„Měl být císař.“

„Jenže Propad času to rozdal jinak.“

„Ale on se to časem dozví!“

„Tak až na to dojde, měla bys mít navrch,“ řekla vážně Serena. „Anebo ho můžu preventivně zmizet, jestli chceš.“

Toňa jí věnovala vyčítavý pohled, o preventivním mizení lidí už si promluvily.

„Hmm,“ zabručela Serena. „Tak pojď, hlady už šilhám.“

Když Falco zaslechl, že jsou vzhůru, zaklepal a vstoupil. Okamžik nato se za zdmi rozezněla kladiva zedníků.

Serena donutila Toňu, aby snědla aspoň něco, čeká ji dlouhý den a určitě nechce, aby sebou na veřejnosti sekla. Sotva dojedly, naběhly mladé služebné, které začaly zpracovávat Tonin zevnějšek. Šaty, šperky, účes, make-up.

Jako každé ráno ji čekala nejprve *salutace*, kdy přijímala svoji *familii*. Pokud věděla, byla první hlavou rodiny ženského pohlaví – samozřejmě to souviselo s jejími tituly a s faktem, že Římu vládne. Čekali na ni všichni otroci, které kdy propustila, a všichni, kteří jí byli nějak zavázáni. Od ní se naopak očekávalo, že

vyslechne jejich prosby, přijme část zisku z jejich podnikání a požehná jejich rozhodnutím. V podstatě se nelišila od dona nějaké mafiánské rodiny.

A potom přijde zahajovací ceremoniál na Foru Romanu.

„Neboj, budu tam s tebou," snažila se ji povzbudit Serena. „V celé své nádheře."

Toňa už si nemohla jen tak vyjít sama do ulic, cestu jí vždy razili *liktoři*, kteří na rameni nesli svázané pruty se sekerou jako symbol její moci. Obklopovala ji centurie pretoriánů, která byla jako první římská jednotka vybavena německými samopaly, a v patách jí šli úředníci a poskoci.

Naštěstí pro Toňu šel její průvod pomalu, byla totiž oblečena tak, aby u patriciů budila respekt a současně v plebsu vzbuzovala lásku – hrudník jí obepínal na míru tvarovaný pancíř zdobený tepaným zlatem, zpod něhož splývaly až k zemi řasené šaty pošité perlami, nemohl chybět ani komplikovaný účes a nezbytný zlatý věnec. V ruce nesla žezlo v podobě dvoumetrové žerdi se zlatým orlem na vrcholu. Z ramen jí splýval purpurový plášť, který za sebou táhla po zemi, a tiše doufala, že ho nikdo nepřišlápne.

Toňa s každým krokem očekávala, kdy škobrtne a s rachotem se skutálí až k Titovu vítěznému oblouku, bez úhony však dokráčeli až na posvátnou Via Sacra. Sem už měli přístup i obyčejní Římané a davy se tísnily po obou stranách dlážděné cesty. Jakmile

spatřili čelo jejího průvodu, spustili jásot. Když uviděli ji osobně, jásot se proměnil v bouři. Pretoriáni ohlásili Tonin příchod zatroubením na *bucciny* a pomohli jí na bílého hřebce.

Viu Sacru obklopovaly chrámy a majestátní budovy s portiky. Ze sedla se jí skýtal výhled na nekonečný dav zabírající každičké volné místo. Řím zpočátku obývali pouze vojáci, s nimiž sem před šesti týdny dorazila, ale zprávy se šířily rychle a každý den přicházely stovky lidí. Mýty o bitvě Titána s ocelovým démonem a o bohyni sestoupivší z Nebes lákaly do Říma řemeslníky, umělce a obchodníky z celého Impéria.

Přicházeli i investoři, kteří se chtěli podílet na prosperitě obnoveného pupku světa. Za jejich investice do obnovy Města je Toňa uplácela senátorským stavem, pozemky a časově omezeným monopolem na obchod.

Vraceli se také senátoři původního senátu Marka Aurelia, kteří měli štěstí, že v okamžiku Propadu byli na místech, která se neodporoučela kamsi do paralelních vesmírů. Toňa neměla žádný právní důvod zakázat jim začlenění do nově zformovaného senátu, přestože tušila, že z její vlády moc nadšení nebudou. Mezi nimi je i mladý a ambiciózní Septimius Severus.

Tonin cirkusový průvod vešel na Forum Romanum, davy jásaly, kopyta oře zvonila o opravenou dlažbu a Toňa se pod pancířem potila. Na západním konci fóra pokud možno důstojně slezla z koně a vystoupala na Rostru – vyvýšené pódium, z něhož politici promlouvali k lidu už v dobách římské republiky.

Augusta započala s rituály. Pronášela starobylé mantry, děkovala otci Jupiterovi a vykonávala

obětiny. Zakázala zabíjet zvířata a věštit z jejich vnitřností, protože Gaia, Matka Země, si to nepřeje, místo toho obětovala kadidlo a obilí. Kromě davu ji celou dobu sledovali také senátoři, kteří se pro tuto příležitost výjimečně navlékli do složitě nařasených tóg.

Saturnálie (v budoucnosti zneužité křesťany a přejmenované na Vánoce) byly zahájeny.

Toňa se podívala na pánské náramkové hodinky, které v létě našla v opuštěném domě v Doubravici. Vyšlo to tip ťop, za minutu začne show.

Zbývající čas vyplnila žehnáním dítkám, která v davu zvedali jejich rodiče.

Bylo to tu – pravé poledne. Toňa vzpažila ruce a z plných plic zvolala latinsky: „Ó, mocný Titáne! Přijď mi prokázat poslušnost!“

Dav v očekávání zašuměl.

Vzápětí se na cestě vedoucí z Palatinu zhmotnila obří stříbrná postava. Pomalým dlouhým krokem se blížila. K zaparkování robota využívala Serena jeden sál s propadlým stropem. Dalo se do něj vstoupit pouze z jejich společných komnat a díky absenci střechy se robot mohl dobíjet, aniž by byl zvenku vidět.

Pětimetrové monstrum ladně prolezlo Titovým obloukem a sebevědomě vykročilo k Toně. Mělo hladkou hlavu bez obličeje, předloktí znatelně širší než zbytek paží a mohutný trup se sešikmeným pancířem, jehož hrana vedla od krku až ke slabinám.

Dav, který předtím museli držet v odstupu legionáři, teď sám ustupoval k portikům mohutných budov lemujících Forum Romanum. Z Titána však nespouštěli oči, v hrobovém tichu se ozývaly pouze jeho těžké kroky.

Toňa sestoupila z Rostry a vykročila mu vstříc.

Ze všech přítomných pouze ona věděla, že ve vodivém gelu uvnitř trupu je naložená nahá křehká žena, která celou tu smrtonosnou zbraň ovládá.

A pouze jí mohla Toňa bezpodmínečně věřit.

Ano, Falco byl vděčný a oddaný, velitel pretoriánské gardy Hilarius byl Toně zavázaný a věrný, totéž se dalo říct o většině nejvyšších důstojníků, o senátorech, které do funkce jmenovala, a o celé armádě, která ji ztotožňovala s Jupiterovou dcerou Minervou… Jenže Serena ovládala nejsilnější bojový stroj v tomto koutu planety, a přesto riskovala život, aby se mohla vrátit do Patavie a zachránit ten její. Rozhodla se ji následovat, i když by si mohla dělat, co by se jí zamanulo.

A to, že spolu skončily v posteli, bylo spíše potvrzením jejich přátelství než jeho příčinou.

Stalo se to tak nějak bez varování a překvapilo to obě. Jeden večer vypily o trochu víc vína. Serena, která se se svojí lesbickou orientací netajila, se neustále gentlemansky ujišťovala, že to Toňa opravdu chce. A ona to chtěla. Zatoužila po lidském teple a po něžnosti, která by jí z hlavy vyhnala strach z odpovědnosti a smutek ze ztráty Lucia.

Robot zastavil dva metry od ní a poklekl na jedno koleno.

„OČ MĚ ŽÁDÁŠ, MÁ PANÍ?“ zabručel hlasem, který by mu záviděl i James Earl Jones.

Větu si společně nacvičily a Serenina latina měla jen lehký přízvuk.

„Ochraňuj můj lid! Moje Impérium!“

„STANIŽ SE!“

Robot se zvedl do plné výšky a provokativně se zadíval k senátu. Tohle byla čistá Serenina improvizace a Toňa doufala, že to nepřežene.

„KAŽDÉHO, KDO SE TI POSTAVÍ," zaburácel robot, „ROZTRHÁM NA KUSY!"

Po krátkém okamžiku ohromeného ticha propukl dav v jásot.

Téčko obešlo Rostru a zastavilo se u ležícího sloupu ze zeleného mramoru. Byl vysoký jako robot sám a vážit musel desítky tun, Téčko ho však hravě napřímilo a zasadilo do připravené patky. Serena se pak sehnula pro sochu a usadila ji na jeho vrchol.

Z bronzu ji odlil sám Thecleos, zodpovědný mimo jiné i za jezdeckou sochu Marka Aurelia. Slavný sochař se zjevně nechal inspirovat událostmi z Patavie, kde rozzuřená Toňa mávala uříznutou hlavou německého odstřelovače. Sochař ji zpodobnil jako Minervu, bohyni moudrosti a války, která se jako na většině svých vyobrazení opírala pravou rukou o kopí, v levé však držela hlavu démona.

Toňa s posíleným sebevědomím vykročila k senátu.

3

SEVERUS

Septimius Severus se pokoušel potlačit pradávnou hrůzu, o níž si myslel, že je dávno pohřbená pod vrstvami cynismu. Spolu s ostatními sledoval nadpozemského Titána, který se klaněl ženě navlečené

do vojenského pancíře. Nevěděl, co si o tom bizarním a nepochopitelném výjevu myslet.

Titán se zvedl, podíval se k senátu a vyslovil svoji hrozbu, že roztrhá každého, kdo by se jeho paní postavil. A aby o jeho síle nebylo pochyb, jal se zvedat mramorový sloup. Když na vrchol usadil bronzovou sochu, vydal se dlouhým krokem k senátu. Přicházela také augusta v doprovodu pretoriánů.

V ústrety jí vycházeli první senátoři. Většinou muži, kteří za široký purpurový pruh vděčili přímo jí. Senátoři, které jmenoval ještě Marcus Aurelius, však zůstávali pohromadě jako stádečko černých ovcí.

To na ně rozhodně nevrhalo dobré světlo a Severus z nich jako první udělal vstřícný krok. Pretoriáni ho zastavili pár stop od augusty. Na rameni měli popruh, na němž visely železné naolejované věci zakončené trubkou. Pravděpodobně zbraň uzmutá oněm démonům, o kterých slýchal cestou do Říma.

Severus se podíval do velkých modrých očí vládkyně Impéria. „Buď pozdravena!“ pronesl zvučně, záměrně však nedodal *augusto*, čímž si vysloužil podmračený pohled jejích strážců. „Vítej v našem senátu.“ I to přivlastňovací zájmeno bylo lehce provokativní.

„Děkuji ti, senátore… Odpusť, přeslechla jsem tvé jméno.“

Mluvila perfektní latinou s lehkým přízvukem. Ale to jí nemohl vyčítat, ani pro něj nebyla latina rodným jazykem.

„Jmenuji se Lucius Septimius Severus.“

Jakmile to vyslovil, pohnul se Titán, jehož existenci se celou dobu snažil vytěsnit. Obr udělal krok a zastavil se na dosah od Severa.

Severus se nehýbal, ani se na tu stříbřitou masu nepodíval, i když měl sto chutí co nejrychleji z toho místa vycouvat.

„Och, ano," usmála se augusta. Úsměv to však byl nejistý, dokonce nervózně polkla. „V Dalmatii jsi odvedl skvělou práci, senátore, Impérium je ti vděčné."

Severus jí s lehkou úklonou uhnul z cesty a sledoval, jak stoupá po schodech. Bude historicky první ženou, která vstoupí do kurie.

„Vážení senátoři, zaujměte prosím místa," zvolal princeps, který shromáždění předsedal.

Dav senátorů se vydal po schodech za augustou. Všichni šli pomalu a důstojně, v těžké vlněné tóze to ani jinak nešlo. Severus ji měl na sobě pouze několikrát a pro dnešek si musel najmout speciálně vycvičené otroky, kteří ho do ní dokázali zamotat.

V interiéru kurie hořelo kadidlo, ani to však nedokázalo zakrýt pach staré plísně. Muži v tógách postupně zaplňovali řady podél delších stran obdélníkového půdorysu, augusta stála na piedestalu u kratší severní strany. Titán se naštěstí dovnitř necpal, i když by se dveřmi s trochou snahy protáhl. Nahradili ho pretoriáni, kteří kolem augusty vytvořili železnou hradbu.

Už nyní se senátoři řadili podle frakcí, tu mnohonásobně silnější tvořili nově jmenovaní, od nichž se na oplátku očekávala věrnost, tu skromnější tvořili zástupci původního senátu. V jejich středu se zastavil i Severus.

Bylo mu třiatřicet a imperátor se netajil, že s ním má velké plány. Ale pak v noci ze čtrnáctého na patnáctého Julia zmizela většina říše.

Polovina Dalmatie se vypařila, zmizela města, silnice, přístavy a desítky tisíc lidí. Zbylá města se propadala do chaosu, na venkově se bouřili otroci, z přístavů zmizela voda a obchodní flotily zůstaly uvězněné v bahně. Podobné zvěsti přicházely ze všech koutů říše a kněží ani učenci se nemohli shodnout, zda je to dílem Bohů, nebo přírody.

Z pozice proprétora provincie začal okamžitě jednat. K dispozici měl velmi skromné vojenské jednotky, přesto dokázal obnovit pořádek. Nejprve ve městech, často za značné ústupky zločineckým bandám, které se chopily příležitosti, a později na venkově, kde potlačil otrocké vzpoury, obnovil zásobování i obchod. Ze Salony nechal na volné moře odtáhnout několik liburn, které vyslal do Středomoří.

Po dvou měsících dorazila do Salony depeše, která ho potvrdila v úřadě. Podepsán byl císař Lucius Valerius Baro – chlap, o němž Severus jakživ neslyšel. Neměl však čas lámat si s tím hlavu, přednější bylo zajistit, aby se do provincie nevrátila vlna šílenství, násilí a sebevražd.

V polovině Novemberu dorazila další zpráva, ať se laskavě dostaví do Říma na první zasedání senátu. Podpis se změnil, *Imperátora Lucia Valeria Bara* nahradila *Augusta Antonia*. Co to, u chlupatého Herkula, mělo znamenat, nikdo netušil.

Severus zvolil bezpečnější pozemní cestu přes Tergeste a po silnici Via Sucinaria dál do srdce říše. A až cestou se dozvídal o rozsahu katastrofy. Císař i jeho syn Commodus zmizeli, novým císařem se nechal provolat *praefectus castrorum,* který se třemi legiemi táhl

na Řím. V Patavii se mu však do cesty postavili démoni a novopečený císař padl.

Samotnou bitvu popisovaly desítky svědků, každý však jiným způsobem. V čele armády démonů se prý plazila ocelová želva metající blesky, kterou dokázal zastavit až Titán povolaný cizinkou barbarského zjevu. Převládalo přesvědčení, že je vtělením Minervy a že démoni vylezli puklinami v zemi. Objevily se však i názory, že je spíše Bellonou a démoni přicestovali z budoucích věků…

A když dorazil do Říma, polovina Města chyběla a tu druhou stěží poznával. Na místě známých domovních bloků stály nové thermy, basiliky nebo chrámy. Nemluvě pak o nových hradbách, které obklopovaly i čtvrti, jež se už před staletími rozlezly mimo ochranu starého republikánského opevnění. Škoda, že chránily jen východní polovinu Města, na té západní zmizely spolu se zbytkem Říma.

Z vyslaných liburn se vrátila jediná. Přinesla zprávy ze severní Afriky, jeho rodný Leptis Magna nahradil divoký prales. S městem zmizel i otec a zbytek rodinného majetku.

Princeps zahájil zasedání a vrátil Severa do přítomnosti. Augusta usedla do vyvýšeného křesla, které by se klidně dalo zaměnit s trůnem.

Po jejím boku usedli oba letošní konzulové. Mladý Alexianus, který dostal nejvyšší úřad odměnou za iniciaci vzpoury Dvanácté legie ve Vindoboně. A zeť Marka Aurelia – Pompeianus –, jehož dosazení mělo zavřít ústa starým senátorům.

Nakonec usedly i tři stovky senátorů.

Slovo si vzal Alexianus, který předložil seznam zákonů určených ke schválení. Ze svitku jako první předčítal normy stavebního zákona…

Severus se postavil a zahlaholil: „Dovolím si tě přerušit, ctihodný…“ Na okamžik předstíral, že si nemůže vybavit konzulovo jméno. Možná to způsobila Alexianova rétorická nezkušenost nebo Severova pověst vycházející hvězdy, ale ten chlap skutečně sklapl a dal tak Severovi prostor k pokračování. „Alexianus, že ano! Omlouvám se, ale v senátu je tolik nových tváří… Dá práci všechny si zapamatovat.“

Což žádná omluva nebyla.

„Vážená augusto,“ Severus se drze zadíval do Antoniiných očí. „Jistě budeme muset schválit hromady nových zákonů, ale nejprve bychom si měli vyjasnit základní stav věcí. Mnozí říkají, že jsi božské podstaty. Mohla bys nám tedy vysvětlit, co se vlastně stalo? Kam zmizel zbytek Impéria? Kde je císař Marcus Aurelius? Nebo proč se v Toskánsku naše města změnila k nepoznání?“

Žena si ho notnou chvíli měřila. Mlčela a ticho v kurii začínalo být tísnivé.

„Bohové byli znechuceni vaší touhou po krvi a po zlatu!“ řekla nakonec. Hlas měla zvučný, přesto se jí trochu třásl. „Opustili vás a mě tu zanechali jako správce. Dali vám však druhou šanci. Postavte nová města, dodržujte boží zákony a k ostatním se chovejte tak, jak chcete, aby se oni chovali k vám. Pak se možná vrátí!“

Severus netušil, co si od tak plytkého prohlášení slibovala, ale jediné, co způsobilo, byla vřava. Staří

senátoři hulákali jeden přes druhého, dožadovali se vysvětlení a náhrady majetků. Noví senátoři zase pokřikovali na ty staré. Někteří přelézali kamenné lavice, aby se uprostřed kurie utkali se svými protivníky, další se srocovali pod piedestalem a pokřikovali na augustu.

Antonia však seděla nehnutě a ze Severa nespouštěla zrak. A on nemínil uhnout jako první. Bude jí vracet pohled, i kdyby se tu měli měřit až do večera!

Uprostřed kurie začala strkanice, padly první rány. Situace vypadala stále hrozivěji a pretoriáni se semkli kolem své paní.

Pohledem uhnula jako první. Znepokojeně sledovala dění pod sebou. Těsně předtím, než její výraz ovládla panika, sáhla do podpaží dosud krytého pláštěm a cosi pozvedla nad hlavu.

Zazněla ohlušující rána a vřava rázem utichla.

Vtom se rozrazila bronzová vrata a dveře vyplnila stříbrná masa Titána. Nakoukl dovnitř jako kočka do nory plné myší.

Augusta ho gestem zastavila, postavila se a do ohromeného ticha vykřikla: „Vy máte být elita národa, a přitom se chováte jako trhovci! Kdo nebude schopen vykonávat úřad důstojně, toho vyhodím!“

Staří senátoři na ni zírali s otevřenými ústy. Jejich nově dosazení kolegové s úsměvem přikyvovali.

„Konzulové, postarejte se, aby byly zákony řádně schváleny!“ zahlaholila a v doprovodu železné masy pretoriánů opustila senát.

4

LAUDON

Katedrála Santa Maria del Fiore zářila v odpoledním slunci a její obří cihlová kopule, která vládla panoramatu Florencie, rudě žhnula. Hlavní loď byla zaplněná do posledního místečka, lidé postávali i mezi sloupy v bočních lodích a ti, kteří se nedokázali vecpat dovnitř, stáli na schodech. Posledních pět měsíců tomu tak bylo při každé mši.

„Bůh nás zkouší!“ neslo se prostorem. „A je pouze na nás, zda budeme hodni Jeho milosti!“ Dnes kázal osobně kardinál Marano – nejvyšší představitel matky církve v celém Toskánsku. „Prožíváme armageddon! Celá města zmizela. Samotný Vatikán zmizel! A vy, kteří jste nebyli vyzdvihnuti do Nebe, zůstáváte zde a Jeho milost si teprve budete muset zasloužit!“

Kardinál byl vysoký pohledný muž, jehož obklopovala svatozář autority. Opřel se o madlo kazatelny a předklonil se. Černýma planoucíma očima provrtával řady pod sebou.

„Ještě je čas vyhnout se jámě pekelné a věčnému utrpení! Vy, kdož žijete v hříchu, střezte se Pánova hněvu!“ Ukazoval vzhůru ke vzdálené kopuli a několik hlav se skutečně do té nesmírné výšky podívalo.

„Neúroda! Bída! Hlad!“ Při každém vyjmenovaném neduhu bodal ukazovákem do řad pod sebou, jako by si za to Florenťané mohli sami. Jeho zvučná slova působila jako práskání bičem. Pak ukázal k jihu: „Nevěřící

obsadili Řím. V chrámech Božích jedí nemluvňata a pijí psí krev!“ Opět se opřel o zábradlí a havraní vlasy mu spadly do očí. Vypadal ve svém úsilí chránit boží stádo vyčerpaně a odhodlaně zároveň. Ztišil hlas do strašidelného šepotu: „Vládne jim čarodějnice! Pořádá půlnoční sabaty, na nichž obcuje s kozly a v orgiích se oddává svým vojákům.“ Varovně zvedl ukazovák a vykřikl: „A má své přisluhovače i mezi námi!“

Davem proběhla znepokojená vlna.

Kardinál smutně pokýval hlavou: „Ano. Snaží se svůj jed rozšířit i mezi Bohu oddaný lid.“ Říkal to, jako by i pro něj bylo těžké něčemu takovému uvěřit. „Ale my ty černé ovce najdeme!“ zahřímal. „Najdeme a očistíme je!“

Pak opět zněžněl. Bič a cukr. Laudon musel uznat, že svoji práci odvádí dobře.

„Matka církev však dokáže nešťastníkům, které zde Pán ponechal, pomoci. Pro ty, kdož mají ochotu vykoupit se z hříchů, jsou tu posvěcené odpustkové listiny.“ Kardinál sepjal ruce a se zavřenýma očima pronesl: „Bratři a sestry, než přijmete tělo Páně a Jeho krev, pomodleme se.“

Celá katedrála poklekla. Pohyb masy provázelo šustění látky a loupání v kolenou. Mezi vyvolenými v první řadě poklekl i Laudon.

Kardinál začal odříkávat modlitbu, ale Laudon ho přestal vnímat. Měl svoji vlastní.

Pane, zhřešil jsem. Ano, zabíjel jsem, ale jsem voják; sám dobře víš, že jsem vzdávající se nepřátele šetřil. Že jsem si neliboval v ukrutnostech. Prosím, Pane, vrať do pořádku čas. Oprav ho.

S Antonií, kterou kardinál nazval čarodějnicí, se Laudon setkal před dvěma měsíci při její cestě na jih. Tvrdila, že se svět roztrhal na kusy a jeho velká část se vrátila do doby římské. A to včetně rakouského mocnářství.

Nemohl odjet na dva měsíce, aby se přesvědčil osobně, na to měl příliš velkou zodpovědnost, alespoň tam tedy vyslal spolehlivé muže. Přísahali mu, že na vlastní oči viděli římskou pevnost Vindobona, která nahradila Vídeň. Konečně přijal fakt, že hlavní město mocnářství z roku 1755 zmizelo. A spolu s ním i jeho žena Klára.

S kardinálem souhlasil v jedné věci: Události způsobil Bůh. Nikdo jiný takovou moc neměl.

Ale co tím ve skutečnosti sledoval? Proč obklopil křesťany pohanskou říší a krajinou obývanou nevěřícími divochy?

Prosím, Pane, dej, ať je vše jako dřív. Ať se každý národ vrátí do svého času. Ať je Vídeň na svém místě. Ať v ní najdu Kláru. Udělej to, prosím, kvůli svému lidu, když ne kvůli mně…

Vše ostatní, co kardinál dělal, však Laudona hluboce znepokojovalo. Zejména to, jak hodoval na strachu věřících.

Lidé bez ohledu na stav doufali, že si Boží odpuštění a vstup do Ráje jednoduše koupí. Nejednoho měšťana nebo venkovského šlechtice již nákup odpustků naprosto zruinoval. Někteří se zříkali celého majetku a se slibem chudoby se schovávali pod ochranná křídla církve. Bohatí chudli a chudí hladověli. Jediný, kdo skutečně prosperoval, byla církev.

V Toskánsku moc lesů nebylo, a tak církev kácela nekonečné lesy na severu a východě, stavěla na jejich místě kláštery a hospodářské usedlosti. Kardinál to omlouval starou písničkou obracení divochů na pravou víru.

Církev postupně ovládla obchod s plodinami, dřevem i kožešinami. Na jednu stranu tak sice dokázala trochu oživit skomírající obchod, na druhou však neúměrně rostl její vliv.

Kardinál Marano sice nosil prostou černou sutanu přepásanou provazem jako nějaký středověký mnich, současně však byl nejbohatším mužem Toskánska.

Laudon jako nejvyšší představitel světské moci oficiálně Toskánsku vládl, ale vláda se mu drolila pod rukama. Pisu a Livorno na západním pobřeží, stejně jako Sienu na jihu, ovládli místní měšťané s podporou církve. Otěže držel pevně vlastně jen ve Florencii a v nedalekém Pratu, a to jen díky vojenské posádce.

A možná právě proto se zde usídlil kardinál. Když přijel do Florencie, přivezl s sebou povozy chleba a městská chudina mu mohla utrhat ruce.

„Přijměte nyní chléb – tělo Kristovo," vyzval kardinál ke svatému přijímání.

Laudon před kardinálem poklekl a přijal svatou hostii. Po požehnání ho kardinál uchopil za ramena a intenzivně se mu zadíval do očí. Nebylo jednoduché před jeho pohledem uhnout.

„Synu, musíš se stát Božím mečem," zašeptal Marano důvěrně. „Musíš pomoct církvi v jejím úsilí."

Když Laudon odcházel k východu, připadal si, jako by procházel uličkou hanby. Lidé ho po očku sledovali. Jako člověka, kterému nezbývá moc času.

Nebo přinejmenším jako někoho, komu by to přáli.

A možná to tak je. O vládu se neprosil, ale když mu byla Kurtzem, který se již smaží v pekle, svěřena, dělal, co mohl.

Jenže za bídu lidu mohli vždy jeho vládcové, to přece věděl každý negramotný sedlák…

Laudon nikdy alkoholu neholdoval. Poslední dobou se však snažil ve víně utopit vlastní stud. Když před rokem zemřeli na neštovice oba jejich chlapci, raději utekl na inspekční cestu do Itálie, než aby doma čelil zármutku… A teď si pomalu začínal připouštět, že změna je nevratná a svou ženu již nikdy nespatří.

Zaklepání ho vytrhlo z chmurných vzpomínek. Ve dveřích se objevil Erich Brandt, jediný voják z daleké budoucnosti roku 1944, který přežil Laudonovu vzpouru proti Kurtzovi. Pokud bitvu v Patavii přežili ještě další Němci, držela je římská augusta.

Laudon udělal z Brandta svého pobočníka a mladý Němec vyměnil nevzhlednou maskovanou uniformu SS za rakouský bílý kabátec.

Pokynul mladíkovi, aby usedl do křesílka: „Dáte si víno?“

Brandt zavrtěl hlavou. „Kardinál Marano přišel na návštěvu,“ oznámil s významně zvednutým obočím.

Laudon se vyhrabal z křesla a zapnul si kabátec. Schoval lahev s vínem, a když si připadal, že je připraven, přikývl.

S kardinálem do místnosti vstoupila aura Boží milosti, tomu se prostě nedalo uniknout, vždyť si býval blízký se samotným Svatým otcem. Kněz nastavil ruku a Laudon políbil prsten.

„Co vás přivádí tak pozdě, Vaše Eminence?“

„Přináším vřelé pozdravy od knížat z Livorna a Pisy a jejich touhu spolupracovat na rozvoji Toskánska.“

To je od nich milé, ušklíbl se v duchu Laudon.

„Posadíme se?“ zeptal se Marano, jako by tu byl doma. „Jak se vám líbila mše?“

„Plamenné kázání, Vaše Eminence,“ odpověděl diplomaticky Laudon. „Ale lidé by možná potřebovali povzbudit, místo abyste je děsil.“

„Ale já nikoho neděsím, plukovníku,“ odpověděl kardinál. Pak se zamračil, jako by ho náhle napadlo cosi hrozivého. „Nepochybujete snad o názorech svaté matky církve?“

Na to Laudon neměl odpověď. A to samo o sobě nebylo dobré.

Kardinál mu otcovsky položil ruku na rameno, jeho hlas získal konejšivý tón: „Nejsou to názory moje, ale celého kolegia, které se v Pise sešlo – nejvýznamnější představitelé církve, které nám tu Pán zanechal. Přel jsem se s nimi, ale trvali na tom, že mě zvolí svým představitelem.“ Rozpřáhl ruce a nevinně se usmál, jako by za jeho zvolením nebyly sliby, hrozby a špinavé intriky.

„A jaké máte plány, Vaše Eminence?“ zeptal se Laudon a hned si uvědomil, jak podlézavě to vyznělo.

„Nevím, zda se vám donesly zprávy o zatčeních v Pise?“

„Něco jsem zaslechl," zalhal Laudon.

„Odhalili jsme rozsáhlé čarodějnické spiknutí. Bohužel vám musím oznámit, že jeho nitky sahají až do Florencie."

Laudon nebyl schopen slova. Nebyl si vlastně ani jist, zda dobře slyšel.

Čarodějnice? To nemůže myslet vážně! Dnešní osvícenská společnost přece nemůže něco tak hloupého akceptovat! Vždyť poslední procesy proběhly někdy v době, kdy se Laudon narodil.

„Všichni se přiznali. Musím se smutkem v srdci říct, že jsme neměli jinou možnost než ty nešťastníky očistit ohněm." Kardinál zkroušeně svěsil hlavu, jako by mluvil o úmrtí vlastní matky.

„Kolik jich bylo?" hlesl ohromený Laudon.

„Sto třicet jedna hranic."

Kriste Ježíši…

Laudon zjevně podcenil kardinálovy schopnosti. Stejně jako posvátnou hrůzu, která na lidi po časovém otřesu dopadla.

„Doufám, že mi v mém úsilí očistit tuto zemi od ďábla pomůžete. Jsem pouhý Boží služebník, ale vy jste nejvyšší světská autorita." Kardinál opět rozpřáhl pokorně ruce. „Nemůžete přece popřít, že se blíží soudný den, a my, kdo jsme zde zůstali, se musíme o svou spásu zasloužit, plukovníku Laudone."

Jeho hlas měl hypnotizující účinek a bez ohledu na to, co říkal, z něj vyzařoval klid a bezpečí.

„Samozřejmě…"

„I vy jste obtížen těžkými hříchy, synu, není to tak? Sloužil jste tomu zjizvenému Satanovi."

Ano, obtížen hříchy tedy byl.

„Ale nyní máte možnost ve službách církve vše odčinit."

Laudon chtěl podotknout, že se Kurtzovi vzepřel. Ale připadal by si jako pokrytec, dobře věděl, že by si peklo zasloužil za jiné skutky.

Například za zbabělost.

Opustil jsem Kláru…

„Chcete se, plukovníku, vyzpovídat?"

Laudon chtěl. Ani náhodou by ho nenapadlo kupovat si odpustky, ale vyzpovídat se přece může. Koneckonců, kdo mohl být blíže k Bohu než muž, kterého osobně jmenoval Svatý otec?

5

VIKTOR

Tunel měřil dvě stě metrů a stoupal pod úhlem devíti stupňů. Osvětlení již vzalo za své, ale Viktor viděl vše, byť v černobílých konturách vestavěného noktovizoru.

Experiment digitalizace a uploadu lidské mysli rozděloval společnost a vzbuzoval oprávněné obavy, proto byly laboratoře chráněné masivem Alp. Obával se, že tunel uzavírají pancéřová vrata, místo toho mu však cestu přehradil zával hlíny a kamení. Nedávalo to smysl – kdyby chtěli chodbu zapečetit, přece by ji zalili expanzním betonem.

Hrábl do toho úkazu prsty a vyvolal malou lavinu černých hrudek. Dlaní jel po stěně betonového tubusu,

dokud nenarazil na jeho kraj. Zabořil prsty do hlíny, elektrické impulzy přenášely vjemy z prstů do elektronického mozku usazeného uprostřed obrněné hrudi. Hrana betonu byla hladká, jako odříznutá velmi jemným řezákem.

Jiná cesta odsud nevedla a Viktor se neprobíjel pět měsíců z cely, aby ho zastavil zával hlíny. Zanořil do hromady ruce a začal hrabat. Hlína se vyvalila a zasypala ho po pás. Zabořil se do zeminy celým trupem a prohrabával se vzhůru jako nějaký podzemní červ. Hrabal pod sebe plné hrsti a sešlapával hlínu nohama.

Celou dobu své existence bojoval s nutkáním nadechnout se. Přestože jeho tělo nemělo dýchací soustavu, touha po vzduchu v něm byla hluboko zakořeněná. Nyní však absenci plic poprvé plně docenil, ve svém starém těle už by se udusil.

Najednou hrábl rukou do prázdna a objevilo se světlo. Mocně zabíral. Vystrčil hlavu a soukal se ven z podzemního hrobu. Uvolněná zemina se pod ním propadala a stahovala ho zpět, vztekle ji rozhrnoval a uvolňoval nohy. Konečně vylezl na pevný povrch.

A kdyby měl své staré plíce, úlekem by zalapal po dechu.

Všude kolem stály sloupy kmenů vzrostlého lesa.

Živého lesa!

Živého ve všech aspektech, které to slovo vyjadřuje. Stromy obepínala hnědá kůra a vysoko nad jeho hlavou se rozpínal baldachýn zelených větví. Jeho vytříbené smysly slyšely šustění v jehličí a dupání živočichů, senzory mu do mozku vysílaly elektronický ekvivalent vůně jehličí a hub.

Byl to naprosto uhrančivý a nereálný obraz. Viktor se otočil. Za zády měl prohlubeň, ze které vylezl. Kousek za ní rozdělovala zem jakási přímka.

Na straně, kde pod zemí ležel tunel, stál les, který dobře znal – holé šedé kmeny dávno mrtvých stromů a vysušená, jako beton tvrdá země. Přesto už i tady život bojoval o existenci, v puklinách suché půdy rostly výhonky. Na linii, kde se stýkal živý les s tím mrtvým, byly kmeny a větve hladce odříznuté.

Viktor si pro své znovuzrození vybral nádherný den, obloha vykukující mezi stromy byla jasně modrá, bez obvyklého hnědého oparu vzdálených požárů.

Ale kde jsou všichni?

Nemohl si pomoct a vešel do nového, živého lesa. Vzhlédl a prohlížel si větve obalené zelení, jimiž v pruzích prosvítalo slunce. Všechny barvy a zvuky cítil pouze zprostředkovaně, jako pouhá data. Připadal si jako na cizí planetě.

Rozběhl se do hloubi lesa, hnán primární touhou zabíjet nepřátele Ženevského energátu.

6

SERENA

„Zavolej Toně," řekla Serena v lůnu Téčka.

Robot potvrdil rozkaz a z reproduktorů se ozval šum statické elektřiny.

Po nacistech zůstaly v Patavii dvě krátkovlnné vysílačky, jedna pěchotní, druhá v tanku. Naladit se na

jejich frekvence nebyl pro Téčko problém. Právě teď v ložnici zazvonil alarm a Toňa roztáčí kliku, aby jí mohla zavolat zpět.

„Haló?“ ozval se její hlas. Pak to cvaklo, jak přepnula na příjem.

„Zlato, připrav večeři, jdu domů.“

„Hlásím, že večeře je připravena.“

„OK. Uvidíme se za deset minut.“

Byla to samozřejmě malichernost, ale Serena nedokázala odolat. Navíc musela zjistit, jaký má vysílačka v městských podmínkách dosah. Rekord byl zatím sedm kilometrů u tankové vysílačky.

Robotovo jedenáctitunové tělo se tiše neslo ulicemi nočního Říma. Město nemělo pouliční osvětlení, a tak byly ulice temné a pusté, Serena přesto viděla, jako by byl den, a ladně se vyhýbala zhrouceným zdem a toulavým kočkám. Vracela se na Palatin. Domů.

Už si zvykla, že má jen omezený zdroj energie. Ve starém světě sloužily baterie pouze k pohybu v hangárech pod horami, kam nedosáhla mikrovlnná dodávka energie ze stratosféry, venku jí pak měla neomezený přísun, protože na bitevní stanici se nikdo zaútočit neodvážil. Musel by totiž vyslat roj atomovek, doufat, že tam alespoň jedna dorazí, a pak čelit nepředvídatelným následkům. Ale bitevní stanice zmizela během Propadu času a Téčko zůstalo odkázané jen na solární nabíjení. Ale i s tím se tady dalo celkem úspěšně pracovat.

Dnes pomáhala spojit dva konce pobořeného akvaduktu, do desetimetrové výše zvedala kamenné kvádry a za pár hodin urychlila práce o celé týdny.

Na každý den měla naplánovaný projekt. Na Martově poli napojit odvodňovací kanál na prastarou *Cloacu maximu*, vyměnit roury vyrobené z Římany oblíbeného olova za nezávadné měděné nebo pomáhat se stavbou kamenného mostu na Tibeře. Ale tím úplně prvním projektem, hned po příchodu do Říma, bylo tajné noční odstraňování jmen budoucích vladařů – zejména toho Severova – z budov a vítězných oblouků.

Urychlovala obnovu města a současně dávala na odiv svoji přítomnost. Pravda, občas trochu exhibovala. Jako dnes, kdy na ni městští magistráti a dav dělníků čekali u akvaduktu. Serena tam přitom celou dobu stála, jen měla zapnutou kamufláž. Když už se Římané začínali netrpělivě ošívat, vypnula maskování, které z ní dělalo průhledného ducha, a smrtelníci, pro které se zhmotnila ze vzduchu, vykřikli posvátnou bázní.

Nyní procházela opuštěnými čtvrtěmi, kde na nánosech, které dávno pohřbily původní dlažbu, vyrůstaly stromky a keře. Zůstávaly po ní jen tajuplné obří stopy. Jak se blížila k císařským fórům – hranatým náměstím obestavěným portiky –, opravených a osídlených domů přibývalo.

Se zapnutou kamufláží procházela kolem amfiteátru, jehož přízemní oblouky někdo zazdil a arkády pod sedadly využívali starověcí squatteři. Obešla třicetimetrovou bronzovou sochu jakéhosi boha a vzhlédla k Palatinu, ke kopci, který díky několika vrstvám paláců vypadal jako stolová hora.

Osvětlen byl pouze severozápadní cíp, pár oken teplého světla jejich útulného bytu.

Serena zaslechla hlasy a zastavila se. Pretoriáni prošli dva metry od ní a klidně klábosili tou svojí latinou. Pochytila jen pár slov. Učila se každý den, Toňa ji dokonce nutila mluvit latinsky doma, ale do hlavy jí to lezlo pomalu.

V polovině dlouhé zásobovací cesty zaříznuté do svahu Palatinu se začala přes slepá okna a zarostlé terasy šplhat na vrchol. Závěrečný úsek prošla opuštěnými portiky, kde se snadno vyhnula hlídkám pretoriánů. Přelezla poslední zeď a zaklekla uprostřed pusté dvorany. Mramorové sloupy a vybledlé malby naznačovaly, že se dříve jednalo o reprezentativní prostory, možná jídelnu nebo trůnní sál.

Místnost neměla strop a Téčko se mohlo dobíjet, přes zdi nebylo dovnitř vidět a vedly sem jediné dveře – přímo z jejich ložnice. V rohu ležely nábojové pásy. Elektromagnetický kulomet sice dokázal každý keramický projektil s feromagnetickým jádrem urychlit natolik, že probil prakticky cokoli, jediný výstřel však sežral tři procenta energie. Tahat s sebou čtyři tuny střeliva, které zvyšovaly spotřebu, tak pozbylo smyslu, a Serena si nechala jen pár desítek nábojů pro případ nouze.

Dveře se otevřely a vešla Toňa. Zamávala nehybné mase robota a se založenýma rukama čekala, až Serena vyleze. Věděla, že bude trvat deset minut, než její tělo přijde k sobě.

Serena, skrčená ve vodivém gelu lůna, se usmála. Bude jí pětatřicet a už toho zažila příliš, než aby se hned bezhlavě zamilovala, přesto si musela přiznat, že tu holku vidí ráda. Možná společně nezestárnou, ale

dokud budou spolu, užijí si to. Koneckonců na celém širém světě můžou důvěřovat jen sobě navzájem.

„Ahoj, nestydo," usmála se na ni Toňa, když se z Téčka konečně vysoukala.

Serena pověsila do lůna přilbu, na jejíž hledí se promítalo vidění stroje, a uzavřela výstup připomínající závěrku prehistorického fotoaparátu.

Zaplula do chlupatých papučí a strčila ruce do županu, který jí podržela vládkyně Říma.

„Co nového ve světě římských elit?" zeptala se anglicky. Na latinu byla příliš unavená.

„Elity melou pantem a vzteky skřípou zuby," ušklíbla se Toňa. „Ale mají z tebe hrůzu, tak poslušně schvalují jeden zákon za druhým."

„Takže už žádná další střelba v senátu?" Toňa se při té vzpomínce zatvářila nešťastně, ale Serena do ní vesele žďuchla. „Dobře jsi udělala, musejí vědět, kdo je tu šéfem."

Musela do Toni hučet celé dny, aby v podpažním pouzdře začala nosit pistoli. Naučila ji, jak u toho starobylého krámu natáhnout závěr a vystřelit, ale doopravdy nevěřila, že ji ta holka někdy vytáhne. A ona ji tasí hned při prvním zasedání!

„Při každé ranní salutaci se mě někdo ptá, co se vlastně stalo a co si od toho bohové slibují," postěžovala si Toňa.

Obě věděly, že pravdu jim říct nemůže. Kdyby se patricijové dozvěděli, že Číňané ve dvacátém osmém století omylem nabourali časoprostor a promíchali různá období lidských dějin, Tonina božská aura by poněkud splaskla. Ne že by si na ní nějak zakládala, ale kromě

toho, že ji udržovala naživu, jí také dávala do rukou moc udělat věci správně. Nedopustit, aby se tento kout Evropy utopil v krvavém chaosu. V té holce se probouzely velké vize. Sereně sice naháněly husí kůži, ale Tonina zarputilost a odhodlání prosadit je jí na druhou stranu imponovaly. Hlavně proto s ní zůstala, místo aby si šla vlastní cestou. Poprvé v životě totiž měla pocit, že stojí na straně nekompromisního dobra.

Do dvorany vlétl Serenin malý dron. Přestože Toňa věděla, že je to stroj, nedokázala potlačit zakódovaný strach z velkého hmyzu.

„Robote, posaď dron na moji dlaň," zadala příkaz Serena a natáhla ruku.

Dron, který měl namířeno k zátylku Téčka, kde se dobíjel, změnil směr letu a neslyšně přistál na její dlani.

„Má to žihadlo?" zeptala se Toňa.

Stála s pevně založenýma rukama a nedůvěřivě si dron prohlížela.

Serena ji trochu poškádlila, pohnula rukou a šesticentimetrový hmyz přelezl z dlaně na hřbet.

„Žihadlo nemá, ale je nacpaný sledovací technikou. Ideální na průzkum budov, v roji dokázaly zmapovat celou oblast. Měla jsem jich pět, ale během Propadu času jsem o čtyři přišla."

„Proč to vypadá takhle děsivě?" zeptala se Toňa, která dávala jasně najevo, že se k tomu ani nepřiblíží.

„Děsivě?" podivila se Serena. „Asi proto, aby byl nenápadný. Vypadá úplně stejně jako opravdová Černá včela."

„Chceš říct, že ve tvé době takhle vypadaly včely?"

„No, ty původní vyhynuly, a tak bylo potřeba vyrobit nějakého genetického mutanta, který bude opylovávat rostliny a přitom něco vydrží. A takhle vypadal hybrid drvodělky a sršně. Kdyby byla skutečná, tak se s ní takhle nemazlím, to je jasný." Prudce trhla rukou a včela zůstala viset ve vzduchu na svých silikonových křídlech. „Robote, nabij dron."

Včela vzlétla a zalezla do malé dírky v zátylku Téčka.

„Proč se vůbec vyráběli takhle velcí?" kývla Toňa k robotovi.

„Je to v podstatě evoluce ochranného obleku pěšáka. Oblíbení byli hlavně ve východní Asii, která byla v mé době nejvyspělejší částí světa. Může bojovat ve městě, v džungli, poušti nebo velehorách, plavat umí i pod vodou. Tohohle drobka vyrobili Indové, bojoval v Himálaji ve Válce o ledovce. Třináctý batalion ho koupil jako vyřazenou techniku, ale do Evropy už nikdy nic modernějšího dovezeno nebylo – aspoň podle toho, co víme od našeho přítele," kývla Serena ke zdi, za níž se nacházel pokoj Tonina cenného vězně. „Takže ať už narazíme na kohokoli, měla bych mít vždycky navrch. No není to uklidňující?" S láskou v očích se zadívala na svoji Tripurantaku M30. „Vždycky když se vrátím do vlastního těla, připadám si bezvýznamná a maličká."

„Jsi maličká," vrátila jí žďuchnutí Toňa.

„Hej! Jsi vyšší asi o tři cenťáky," zašklebila se Serena.

Očima se znovu vrátila ke zdi. *Neffi, ty starý prasáku, ven už se nikdy nedostaneš. O to se postarám.*

„Pojď dovnitř, je mi zima," zachvěla se Toňa. „Za hodinu začne ta paráda. Ještě mě musejí nalíčit a obléct."

„Já na tu hostinu úplně zapomněla. Budeš tam mít pretoriány? Víš, jak dopadl ten… Caesar."

„Hilarius na tom trval, ale bude to vypadat, že se jich bojím."

„A nebojíš snad?" pronesla s účastí Serena.

„Hrůzou se mi chce zvracet."

7

SEVERUS

Palatin byl sice zanedbaný, nepůsobil však tak žalostným dojmem jako zbytek Říma. Augusta si nechala zrenovovat starý Tiberiův palác, který v Severově době sloužil už jen jako úřednický archiv a skladiště.

Triclinium s lehátky uspořádanými do tvaru podkovy zatím zelo prázdnotou. Šest pozvaných mužů postávalo v předpokoji, upíjelo bylinná vína a uzobávalo předkrmy. Severus si z misky vzal jeden tenký žlutý hranolek a zamyšleně ho studoval.

„Myslíš, že nás chce otrávit?" prohodil tiše Balbus.

Byli stejně staří a oba patřili k původním císařovým senátorům, jejichž uskupení se s každým zasedáním měnilo v opozici.

Severus ukousl polovinu křupavého kousku a překvapeně zvedl obočí.

„Říkají tomu *patata*," upozornil Mamertinus, osmdesátník, který nosil široký purpurový pruh už v době, kdy si Severus teprve hrál s dřevěnými koníky.

„Dováží se to z Toskánska.“ Vzal si také jeden hranolek a namočil ho do rudé omáčky. „A tohle je vyrobené z *pomodoro* neboli *rajských jablíček*, maličkých rudých plodů. Obojí pochází z ostrova na druhém konci Atlantiku.“

„Och ano, o tom už jsem slyšel,“ prohodil Balbus. „Mluvil jsem s lidmi, kteří viděli toskánské plachetnice. Prý si plují přes Atlantik stejně snadno, jako my plujeme na Sardinii.“

Severus snědl další křupavý kousek a říkal si, že jestli je chce augusta otrávit, dělá to stylově.

Závěs se roztáhl a do triclinia vpochodovali pretoriáni s těmi svými trubkovitými zbraněmi. Postavili se do rohů a snažili se splynout se stíny. Byli tak obrovští, že se jim to nikdy nemohlo podařit.

Že by se o sebe božská augusta bála? Takže je zranitelná jako běžní smrtelníci?

Zpoza závěsu zazněla melodie. Neměl ponětí, jaké nástroje ji vydávají, ale byla hrdá a zvučná, až z toho Severovi vstaly chloupky na zátylku. Do jídelny vplula augusta.

Vysoká, vznešená a ano… pohledná. Její otrokyně na ní odvedly dobrou práci. Měla na sobě jen minimum šperků a hedvábné šaty bez zbytečných ozdob, přesto zářila víc než matróny ověšené blyštivými cingrlátky. Vypadala jako pravá Římanka, která sestoupila z fresky zobrazující idylickou dobu Romulovu.

„Vítám vás ve svém skromném domě, pánové, prosím zaujměte místa.“

Po jejích bocích ulehli konzulové. To, že ji bude Alexianus poslouchat jako pes, se dalo čekat, ale že si

kolem prstu omotá i protřelého Pompeiana, císařova zetě, Severa překvapilo.

Na poslední volné místo ulehl prefekt pretoriánů Hilarius. Ještě před půl rokem prý obyčejný centurion.

Pokud se i ostatní cítili trapně z toho, že na čestném místě leží žena, nedávali to znát.

Otroci začali nosit pokrmy, zatímco se zpoza závěsu linuly tiché příjemné melodie.

Vlastně ne otroci, připomněl si v duchu. *Augusta je všechny propustila a vyplácí jim plat*.

Započalo se tradičním nakládaným vejcem, následovaly klasické pochoutky z hus, mořských ryb, skopového, vepřového nebo šneků. Nakládané, uzené, dušené… Ale nechyběly ani ony *pataty* v podobě dozlatova osmažených hranolků, spirálek a mřížek. Kdyby se Severus nestyděl, jedl by jen to. Uchvátil ho také slaný koláč vycházející z legionářského *jedlého talíře*, každý z dílků chutnal jinak, ale téměř všechny byly ochucené omáčkou z oněch *pomodoro*…

Upřímně pochválil vyváženou hostinu a požádal augustu o recept na koláč. Antonia mu s úsměvem sdělila, že Toskánci tomu říkají *pizza*.

Z prvotních zdvořilostních témat se hovor postupně přesunul k vážnějším problémům. K budované silnici, která spojí Toskánsko s Římem, k přístavu, který bude Město brzy potřebovat, k dokončení obchvatu hradebního systému, který na západní straně zatím nedostatečně suplovala kůlová hradba a řeka Tibera. A samozřejmě také k tomu, kde na to všechno vzít.

A v tomto okamžiku začínala augusta poodhalovat svoji pravou tvář. Zdá se, že pryč jsou doby, kdy

byli nejbohatší statkáři a pěstitelé zproštěni daní, stejně jako doby, kdy senátorský stav zaručoval výnosná místa ve státní správě. Antonia neměla v úmyslu postavit Řím na základech toho starého – a Severa pomalu přecházela chuť.

Jako první se ozval Balbus, který narážel na nedávno schválený stavební zákon: „Voda a kanalizace zavedená až do posledního patra, kdo to kdy viděl? Nájemní domy budou třikrát dražší. Který investor by se chtěl do něčeho takového pouštět?“

„Investoři se jen hrnou a tebe do investic nikdo nenutí,“ podotkl konzul Pompeianus. Muž, který kdysi odmítl spoluvládu, když mu ji Marcus Aurelius nabízel.

Říman bez ambicí je jako orel bez křídel, pomyslel si Severus.

„Mám pocit, vznešená augusto, že všechny ty zákony mají jediný cíl – pozvednout plebs,“ utrousil staroch Mamertinus, kterému po víně už trochu zdřevěněl jazyk. „Jako bys měla za cíl všechny lidi udělat rovnými.“

„Ale všichni lidé si *jsou* rovni,“ namítla Antonia.

Na okamžik nastalo rozpačité ticho.

„Tím myslíš úplně všichni?“ pronesl nevinně Severus. Rád by ji donutil k nějakému neuváženému prohlášení, třeba že otroky staví na roveň občanů…

Opět se v jejích očích mihl stín téměř až fanatického odhodlání k… čemusi. Opět měl na okamžik pocit, že ta žena tajně opovrhuje starobylým římským řádem.

Už se nadechovala k odpovědi, ale předběhl ji Hilarius: „Já jsem plebejec, senátore Mamertine. Můj otec

šil boty v Carnuntu. Máš snad dojem, že jsi víc člověkem než já?“

Atmosféra zhoustla.

Těsně předtím, než stačil Mamertinus velitele pretoriánů urazit, promluvila augusta: „Všichni víme, že nájemní domy velmi rády padají a také pěkně hoří, právě tomu zabrání nové stavební normy. Nemluvě o šíření nemocí. Nikdo si přece nepřeje návrat morových ran. Nebo ano?“

Severus doufal, že soukromá hostina trochu poodhalí tajemství augusty. Ve skutečnosti však byla ta žena ještě záhadnější. Chvíli vypadala jako Vestálka, která omylem zahlédla mužský pyj, za okamžik zase působila dojmem, že jejími ústy mluví sám Marcus Aurelius.

Neochvějně za ní stálo dvacet tisíc mužů – Severus popíjel s centuriony a o jejich loajalitě nepochyboval. Kolovaly o ní neuvěřitelné zkazky, v Patavii rostl její chrám a on na vlastní oči viděl, jak přivolala stříbrného Titána.

Ale kdo jsi a odkud jsi skutečně přišla?

„Kam zmizel zbytek Impéria?“ zeptal se nakonec.

„Lidé vedli špatný život, navzájem se zabíjeli a zotročovali, proto bohové roztrhali svět, aby jim dali druhou šanci.“

Stále dokola omílaná písnička, která ve skutečnosti žádné odpovědi nenabízela.

„A kam v tom všem patříš ty?“ zeptal se neomaleně.

„Mým úkolem je nastolit v říši harmonii.“

„A tím úkolem tě pověřil tvůj otec?“ Teď už si ji trochu dobíral.

Ona se tomu však zasmála: „Ty znáš mého otce?“

Usmál se i on: „Není to ten, co z oblohy metá blesky?“

Místo odpovědi pozvedla sklenku a napila se vína.

„Takže bohové jsou proti otroctví?“ snažil se Balbus vrátit konverzaci do vyhrocené polohy.

Odpověď chvíli zvažovala, klepala si přitom prstem do modrého skla. Nakonec lehce pokrčila rameny, jako by si v duchu řekla: *Ale co, ať už je to venku…*

„V podstatě ano, senátore. Považovat lidskou bytost za majetek je zvrácené.“

Všichni na ni zírali. I Hilarius se na svou paní podíval poněkud překvapeně.

Antonia položila sklenici a posadila se na lehátku. Lokty se opřela o kolena a ze svého vyvýšeného místa si je prohlížela. Dřepěla tam jako chlap. Jako sedlák, který se chystá podojit krávu. Vzhledem k jejímu zjevu to působilo komicky.

Tak proč se nikdo nesměje?

„Vybrala jsem si vás jako nejschopnější muže, kteří mi s mým těžkým úkolem pomůžou. Chci, abyste byli mými nejbližšími rádci. Vybrala jsem si správně?“

Každému zvlášť se podívala do očí. U Severa se zastavila déle než u ostatních.

Její neomalenost a arogance ho na jednu stranu rozčilovaly, na stranu druhou v ní bylo cosi nepřirozeně přitažlivého.

Jako první překvapivě promluvil Balbus: „Pokud se budu podílet na prosperitě Říma, podpořím tě ze všech sil.“

Ty hade prodejnej. Takhle drze si říct o úplatek!

„Armáda stojí za tebou, to víš,“ přidal se Hilarius.

Neformální slib věrnosti složili i ostatní, oba konzulové Alexianus s Pompeianem, a nakonec i značně neupřímně Mamertinus.

Antonia se zadívala do Severových očí.

Ten si chvilku užíval moc, kterou mu dávala pozornost všech přítomných. Moc slov, na která čekali.

„Vznešená augusto," pozvedl sklenku k přípitku. „Čestně slibuji, že neudělám nic, co by mohlo ohrozit zájmy Impéria a římského lidu."

A měl v úmyslu svůj závazek také dodržet.

8
TOŇA

Plastové hodiny ukořistěné v doubravické lékárně na jihu Čech ukazovaly půl jedné v noci, hosté odešli a Toňa propustila hudebníky i pretoriány-samopalníky. V jídelně zůstala jen ona a Hilarius.

„To šlo, myslím, dobře, ne?" podívala se na něj s nadějí.

Rajčata i brambory udělaly dojem, stejně jako florentské smyčcové kvarteto, které při jejím vstupu spustilo *Malou noční hudbu*. Noty musel dodat Neffi, protože Mozart se měl příští měsíc teprve narodit.

„Balbus a Mamertinus tě při nejbližší příležitosti zabijou," zavrčel Hilarius a kopl do sebe zbytek vína, které měl v poháru. „Pompeianus se sice tváří jako mamlas, ale nezapomeň, že má za ženu dceru Marka Aurelia. A Severus? Ten tě před zabitím nechá vláčet ulicemi. Jen můj soukromej názor."

Bývalý Luciův přítel konečně vypadal uvolněně. Jako každý plebej patricijům záviděl a současně jimi pohrdal. Byl jedním ze čtyř žijících lidí, kteří slyšeli Toninu teorii propadlého času a také její přiznání, že patří do budoucnosti. Odehrálo se to na radnici čerstvě dobytých Českých Budějovic a Toňa tehdy nebyla víc než válečná kořist. Uběhlo půl roku, ale jí to připadalo jako několik let.

Hilarius, lékař Philippus i bývalý Luciův otrok Falco sice teorii odmítali pochopit, přesto museli složit přísahu mlčenlivosti. Tím čtvrtým člověkem byla Serena, která v těle robota u přísahy sekundovala.

„Proč se s nimi vůbec bavíme?“ zabručel Hilarius.

„Protože jsou to zkušení politici, bývalí konzulové a prétoři. Nemluvě o jejich vlivu a bohatství, které potřebujeme.“

Toňa už nedodala, že kdyby nedošlo k časovému otřesu, jeden z nich by se stal císařem.

Septimius Severus, který ještě neměl bujný plnovous jako na svých antických bustách, byl snědý charismatický muž. Za necelých patnáct let měl vyhrát občanskou válku, stát se císařem a založit severovskou dynastii.

Do triclinia vešla Serena, vzala si misku s hranolky a natáhla se na lehátko.

„Na toho Severa by sis měla dávat pozor,“ řekla anglicky. „Sledovala jsem ho škvírou. Vypadá jako křivák. Než ti slíbil věrnost, ostatní na něm viseli očima, jako kdyby záleželo jenom na něm.“

Hilarius, který jí nerozuměl ani slovo, si ji nedůvěřivě prohlížel. Věděl o ní pouze to, že ji při pochodu na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Císařovna**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.